

nen; Bever-, Digtwoud-, Berg-, Schaaps-, Hazen-Indianen en Scheelzieners of Loucheux, welke laatsten echter door een misverstand dien naam ontvangen hebben; want zij noemen zich Dhigothen-dinneh, d. i. mannen die de pijlen der vijanden vermijden, terwijl zij met het oog naar eene andere zijde zien. Met het fort Tschipewyan verkeerden inzonderheid de drie eerstgenoemde stammen.

Het woord Koper-Indianen zou daarop zinspelen, dat in vroeger tijd een schat van koper in de noordelijke gewesten gevonden werd. »Op zekeren tijd,» verhaalde een oude Tschipewyer, KONIJNENKOP geheeten, »kwam er eene afdeeling der Eskimo's, die oorspronkelijk verder noordwaarts aan gene zijde van het meer woonde, naar ons volk over; zij roofden eene vrouw en voerden haar als slavin naar hun land. Deze vrouw verdroeg haar ongeluk met groote gelatenheid, maar toch konde zij op den duur het verlangen naar haar geboorteland niet onderdrukken. Na een veeljarig verblijf onder hare schakers gelukte het haar eindelijk te ontkomen. Maar waarheen zoude zij zich wenden, nadat zij haren meesters ontkomen was. Zij dwaalde onderscheidene dagen rond, nu hier, dan ginds, en vond eindelijk een begaan pad, dat naar de zee leidde. Bij het zien van den Oceaan verdween al hare hoop, om ooit het vaderland, waarnaar zij zoo vurig verlangde, terug te zien. Troosteloos ging zij aan de kust zitten en weende. Toen kwam er een wolf, lekte haar de tranen van de wangen en ging te water. Zij zag tot hare vreugde, dat het water zeer ondiep was, en besloot oogenblikkelijk om door de zee te gaan. Zij had niets anders in hare handen dan twee stokken, om daarop te steunen. Twee dagen was zij reeds door het water gegaan, toen zij op den derden dag met ontzetting bemerkte, dat het dieper werd. Maar zij bleef vast besloten om haar voornemen ten uitvoer te brengen en wilde liever sterven dan terugkeeren. Hare standvastigheid werd met het gelukkigste gevolg beloond; want op den vijfden dag betrad zij de kust van haar vaderland. Maar de weg was nog ver tot de haren, en de winter stond voor de deur. Zij vervaardigde zich daarom een wapen, om wild te dooden en zich voor den winter met voedsel te kunnen verzorgen. Het gelukte haar, zoo veel rendieren te vellen, dat zij een half jaar van hun vleesch konde leven. Toen de sneeuw in groote hoeveelheid gevallen was, bouwde zij zich eene sneeuwhut, zoo als de Eskimo's plegen te doen. Bij den terugkeer der lente kroop zij uit hare hut en zag in de verte eenen berg, die een schitterend lichtend schijnsel om zich heen verspreidde. Zij ging er heen en bemerkte, dat de geheele berg uit koper bestond. Van het metaal nam zij zóó veel mede als zij dragen kon,